

Putovanje

Izdaleka dolazi sebi
Kroz usjeke dana i noći
Sličan je putniku koji otvorio je sve svoje
Da pronađe zemlju koju sluti
U koju želi se useliti
Snagom da izrazi
San predaka koji se produžio u njemu
Do nemogućeg opstanka
Da će se jednoga dana skameniti
U onoj strašnoj točki
Kad osjeti da nije došao do sebe

Moja povijest

Tražim se u svim događajima
U ispletenim povijestima moga naroda
U hramovima gdje su pradjedovi ljubili kamen
U orguljama u kojima su pjesme starih vjerovanja
Čitava religija duša
Što plove na ukletim jedrenjacima
Koji ne mogu ugledati obalu
Skupa s nama
Da uđemo u trud kopača
U konobama koje su kao katedrale ozvučene
S totemima mladog vina

Tražim se u svim ruševinama
Gdje su tisuće sudbina tražile svoju povijest
Gdje su se u gomilama naseljavali
Da pronađu blizinu
Da se iskažu u pismenima i kipovima
Da zbacе sa sebe surovu težinu narikača
Da se ugledaju u svjetlijoj slici
U bogovima čiji smo broj smanjivali
Da bismo napokon došli do jednog
Koji je prebrzo izgubio i žezlo i mač

Bičevanja

Kad nas opustoše pobjede
I kad više ne možemo slijediti progonstvo
Vraćamo se u najraniji vrt
Da ljubimo svoj prag
Tu prvu i posljednju misao
Koja okreće sve u zavičaj
U raširene ruke onih koji imaju strpljivost
I jedno samilosno znanje
Da se sve vraća u blizinu prve ljubavi

Vrata svršetka

Došao je
Toliko gust da su se voljeni gušili u njemu
Da su ga proklinjali
Odakle mu tolika vatra
I tolika želja da uđe u svijet gdje je poslan
Gdje jedino hoće biti i prepoznati se
U tom ogledalu za koje je izgubio sve putove
Za koje ne zna više ni nazive
Od tolike jurnjave uokrug

Predvodnički štap

Predvodnički štapu ti pronalaziš put
Ti s drhtajem djevičanskih ruku
Upisuješ duboka krila u pismo srca

Ti uglazbljuješ temelje
Kroz zgusnuti mrak u nama
U kojemu još ne možemo uklesati put
Jer prolaz je dug i traži čitavo iskustvo kruga
Strpljivim pletenjem Središta na krhkom mjestu
Da bismo mogli sjesti
Pored svih izvora koji nas neće posramiti mnogo
I neće nam uliti strah u tvoje predvodništvo
Iz kojega će i slijepci čitati znakove kamena

Ti nas uzdižeš iz blata
Jer čovjek je sklon padu
U kojemu vidi presmjele visine
Iz kojih napajamo naša oružja
Da bismo isprosili od zemlje
Što duži mir s njenim plodovima

Ti ne dopuštaš da preskačemo skalv življenja
Da ne postanemo prerani bezumnici
Koji kažu da su odgonetali krilatost plodova
A neprestano posrću po jednostavnom govoru cvijeća
Kad daju poljupce oni izdaju iskrenost žita
I vjeruju da su već dugo na visini
Oslobođeni svih potopa od misli
Jer dišu prorijeđeni zrak pjesme

Ti hraniš pjevače isposnike cesta
Koji stalno sišu kamen a toliko su moćni
Da ljetu mogu užariti pokorenim zmijama
Koje su dijelile oskudicu na zaokretima svijeta

Čovjek u svemu

Uvijek treba nositi sobom
Zavežljaj daljina
Put preko leđa
I mnogu istinu u štapu
Da svijet treba udobrovoljiti neprekidnim slušanjem

Ispovijed zemlje
Prolazi kroz iskustvo kuća
U čiste poljupce otvorenih tragača
Koji slijede mrmor fine vječnosti

Iz kojih se oglašuju pripremani letači u svemir
Toliko snažni da će preći nas
U novi vid
Koji će podnijeti jači život zvijezda
I okrutniju ljepotu od štice nje zemlje

Mnogi će plodovi izići iz ljuske
U otvoreno oko izmireno s tamom
Od koje nam zastaje srce
Kad želi produžiti zamisao ptica
Na mogućnost selišta u svjetlije prašine sna

Tek put prema budućim visinama
Iskupit će one strane disaja
Koje žele da ih ugledamo
Kako divno podnose u sadašnjosti sljepilo